

Щоб визначити сутність аналізу та сутність синтезу необхідно одне, але найголовніше – визнати, що аналіз і синтез тісно пов'язані і навіть взаємопов'язані, і встановити характер їх взаємозв'язку. Поза встановлення їх причинно-наслідкового зв'язку, самі по собі аналіз і синтез втрачають будь-який сенс. Практика і логіка досліджень приводить до незаперечного висновку, що, по-перше, без аналізу немає і синтезу, – синтез у такому випадку просто неможливий. А без синтезу аналіз просто не потрібен. Синтез – це наслідок аналізу, це підведення підсумків проведення аналізу, це підсумок, резюме, це висновки. А це означає, що мета і сутність аналізу – проведення підготовчої роботи, підготовка синтезу. Як підготовка синтезу, аналіз конкретно викликаний наявністю, вибором проблеми суб'єктом-людиною. І найперший крок у аналізі – це чітке розуміння, діагностика, визначення суті, характеру проблеми. Другий крок, другий елемент змісту аналізу – це генерування будь-яких альтернатив вирішення проблеми. Третій елемент – усунення нереальних альтернатив. Четвертий елемент – оцінка і порівняння реальних альтернатив. На цьому аналіз закінчується. Всі ці чотири елементи змісту аналізу є не чим іншим, як організацією прийняття рішення. Природно після організації прийняття рішення, після аналізу проблеми приймається рішення як вибір однієї найефективнішою альтернативи. Прийняття рішення, як разовий акт вибору однієї альтернативи, це вже не аналіз, а синтез. Отже, синтез, його сутність – це разовий акт вибору однієї альтернативи, одного варіанту вирішення проблеми в формі виведення, резюме, результату.

Таке розуміння аналізу і синтезу не суперечить і тому, що дослідження йде як від аналізу до синтезу, так і триває від синтезу до аналізу. Але це продовження це вже новий виток дослідження, пов'язаний вже з іншою проблемою, наступною проблемою або іншою частиною розділеної на частини проблеми. Висновок. Уточнення розуміння аналізу і синтезу як методу сприятиме підвищенню ефективності будь-якого виду дослідження: фундаментального, експериментального і прикладного, в тому числі менеджменту і управління підприємством.

Література:

1. Бабайлов В.К. Теория метода: монография. Х.: ХНАДУ, 2011. 232 с.
2. Бабайлов В.К. Менеджмент: Наука и практика: учебник. Х.: ХНАДУ, 2015. 276 с.

ПРИНЦИПИ ФІНАНСОВОГО ПЛАНУВАННЯ В ЗАБЕЗПЕЧЕННІ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Водолажченко Д.С.

*Науковий керівник: Курденко О.В., асистент
Харківський національний університет радіоелектроніки*

Фінансове планування на сьогоднішньому етапі розвитку є формою побудови ефективної моделі, що дозволяє передбачувати та враховувати

суб'єктам господарювання поточні й майбутні зміни зовнішнього середовища, а також адаптувати внутрішні фактори фінансово-господарчої діяльності для свого розвитку і подальшого зростання. Важливість та необхідність фінансового планування визначає його провідну роль у забезпеченні розвитку ефективного підприємства. Проте існує проблема здійснення найбільш економічно ефективного фінансового планування на підприємстві. Потреба у цілісній концепції фінансового планування спонукає до дослідження складових процесу планування фінансових ресурсів підприємства, необхідності застосування основних макроекономічних показників під час розрахунку показників плану підприємств.

Обґрунтовуючи необхідність та значення фінансового планування, зауважимо, що у контексті забезпечення фінансової стабільності фінансовому плануванню має відводитися особлива роль, оскільки воно пов'язане з ресурсним чинником – формуванням, розміщенням і використанням фінансових ресурсів та отриманням прибутку на вкладений у господарську діяльність капітал. Саме у процесі фінансового планування економічно обґрунтовується потреба підприємства у капіталі для забезпечення виконання прогнозованих бізнес-планом обсягів господарської діяльності, яка узгоджується з наявними джерелами фінансування і тими, що реально залучити, та створюються передумови фінансової стабільності підприємства [1, с. 70].

Належна організація фінансового планування реалізується за допомогою низки принципів, які сформулював ще А. Файоль, а пізніше доповнив Р. Акофф і розвинули сучасні економісти. Основні з них такі [2, с. 76]:

1. Принцип участі – залучення фахівців до фінансового планування різних функціональних підрозділів та різних рівнів, оскільки фінансовий план поєднує показники за різними напрямками робіт підприємства.

2. Принцип безперервності, полягає в безперервному процесі планування в межах певного циклу та змінність фінансових планів від періоду до періоду.

3. Принцип точності – забезпечення максимальної точності планових показників, їх конкретизація на рівні оперативного фінансового планування.

4. Принцип адекватності – вибір найбільш адекватних і придатних методів і моделей фінансового планування, враховуючи закономірності розвитку підприємств, економічних процесів і явищ.

5. Принцип ефективності – забезпечення одержання додаткового ефекту в результаті організації фінансового планування; передбачає необхідність оцінки витрат на організацію фінансового планування та їх зіставлення з ефектом від його впровадження.

Звичайно, перелік названих принципів не є вичерпним, оскільки принципи фінансового планування для кожного конкретного підприємства повинні вибиратись з урахуванням сфери застосування та специфіки його діяльності. Однак, на наш погляд, в нинішніх умовах нестабільності найважливішими принципами фінансового планування, котрі повинні використовувати усі без винятку підприємства, є: забезпечення оптимальності

використання наявних ресурсів, а також гнучкості системи фінансового планування. Впровадження досягнень науково-технічного прогресу, максимально повну реалізацію наявних резервів. Адже, відповідно до нього, підприємство повинно реагувати на зміну зовнішнього та внутрішнього середовищ у випереджувальному режимі та відповідно до цього змінювати свою діяльність.

Отже, фінансове планування є важливою складовою планування на підприємстві, реалізація якого – необхідна умова досягнення стратегічних цілей його діяльності.

Література:

1. Парій В.М., Процюк Д.В. Теоретичні питання фінансового планування. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/PSPE_print_2015_51_13 (дата звернення: 23.01.2019).

2. Ситник Г.В. Принципи фінансового планування та його роль у забезпеченні збалансованого фінансового розвитку підприємства. *Інноваційна економіка*. 2011. № 5. С. 76-78.

ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА В ДОВГОСТРОКОВОМУ ПЕРІОДІ

Водолазька А.О.

*Науковий керівник: Попова А.М., к.т.н, доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

В сучасних умовах будь-яке підприємство має думати не лише про сьогоднішній день, а й про завтрашній. Тому потрібно планування діяльності підприємства, його стратегічний план розвитку, як то: дбати про оновлення техніки та обладнання, розвивати різні технології (впроваджувати інноваційні заходи); а також, треба забезпечити собі вдалий розвиток на ринку послуг та товарів шляхом застосування розумно спланованої маркетингової стратегії, потрібні превентивні заходи, що дозволять завчасно здійснювати заплановані заходи аби уникнути проблем. Ті, що живуть лише сьогоднішнім днем та не думають про майбутнє підприємства прирікають його на невдачі та банкрутство, щоб у майбутньому бути вдалими та впливовими потрібно робити вклад вже сьогодні. Як то кажуть: «Якщо ти не розвиваєшся, то ти помираєш».

На сьогоднішній день всі підприємства змушені працювати в умовах посиленої конкуренції, зміни кон'юнктури та розвитку технологій у геометричній прогресії. Все це є поштовхом для розвитку, аби в межах підприємства впровадити нові методи виробництва, управління технологічними процесами, вдосконалити техніку, зробити кращою якість товарів і послуг. Але насамперед збільшити ефективність організації праці у всіх відділах та підрозділах шляхом впровадження оптимізаційних схем керування роботою персоналу.